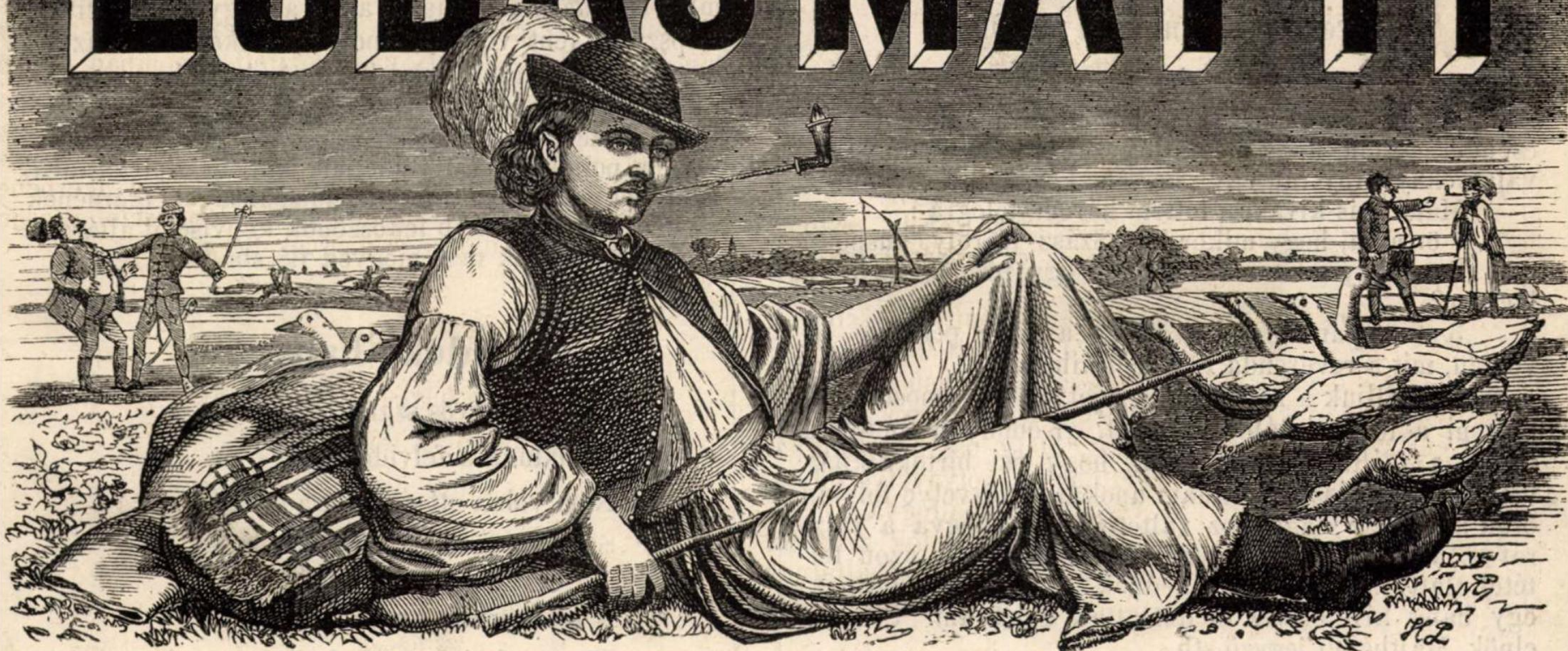
LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára **3** hóra csak **egy** forint.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.

Pest, april 28. 1867.

4. szám.

Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Czifra komédia.

Egész világ nyüzsög, mozog . .
Mint a kukacz a sajtban,
Csak a vak nem látja át, hogy
A népek közt nagy baj van.

A muszka Galicziára . . .
Öltögeti a nyelvét, —
A törökök azon vannak...
Hogy Kándiát elnyeljék.

Napoleon Luxemburgra
Kacsintgat szerelmesen,
Bismárk a régi kurmakher . .
Nem veszi ezt kedvesen.

Garibaldi Rómában jár —
Hogy a pápát láthassa;
Belegrádból kihuzta már
Lábát . . . . a törökbasa.

Az osztrák meg azt keresi...
Ki leend a barátja?
Akár burkus, akár frank lesz:
De mindenik . . . berántja.

Mexikóban császármadárt
Akar fogni Juarez!
Ugy-e bizony polgártársak!
Czifra komédia ez?

Öszvedugott kézzel nézi
Mindezeket az ángol!
Ő csak akkor mondja, hogy „jesz“
Ha a puskapor lángol.

Horvát, tót, cseh, russznyák, oláh,
Lesi . . . a zenebonát, —
Fejét csóválja a magyar!...
. . . Finis opus coronát . . .

LUDAS MATYI.

Egy delegált képviselő

KÉJUTAZÁSA

nem a párisi világkiállitásra ám, hanem a rájxráton keresztül egyenesen a pokolba.

(Vége.)

Midőn Szász püspök a teremben megjelent, oly csendesség lőn, hogy még a légyzugás is hallható vala.. valamennyi rajxrát egy hosszu kérdőjellé változott.

Magam is kiváncsi lettem három dologra :

1-ör arra, hogy mikor lett Szász Károly püspök?

2-or hogy mi a manót keres egy püspök az alvilágban?

3-or ugyan mi lehet abban a nagy pecsétes levélben, mit a reverenda zsebéből kihuzott?

De halljuk a rajxrát jegyzőjét, ki épen most kezdi olvasni a főrendi tábla izenetét. „Komolyan fontolóra vévén a méltóságos főrendek, hogy ősi birtokaiknak igen tetemes részét Ábrahám unokái kótyavetye folytán örök áron már magokhoz váltották, annálfogva a rajxrát azon határozatát, melynél fogva a zsidók azon feltétel alatt, ha kikeresztelkednek — emancipáltatnak, egy hang kivételével méltóztattak elfogadni.“ Cziráky elnök, Majthényi jegyző stb.

Szent Cirillus minden csizmadiák védszentje! — tehát a zsidók emancipálva vannak...? No ezt rögtön telegrafiroztatom az árendásomnak, ki épen tegnap óvatoltatott reám egy 10,000 frtos vexlit, — hátha ezen örvendetes esemény hirére prolongálja váltómat, legalább is sarju kaszállásig.

Rohanni akartam a telegráf hivatalba, midőn az elnök által felhivattam, hogy a püspök urat kisérjem vissza a főrendi táblához ... az alvilágba.

Ké—kerematósan tisztelt Elnök ur! dadogám, ne.. ne.. nem tudom én oda az u.. u.. u.. utat.

Majd megmutatja a püspök, felelé az elnök.

De in... instálom, nem tudok gyalogolni, a po.. po.. podegra bántja a könyökömet, szabadkozám tovább, mindenáron meg akarván szökni az ilyen delegatió elől.

Nem szükség gyalogolnia, fogassa be az apostolok lovait, vagy ha szeret lovagolni . . . ott a szent Mihály lova . . .

Megindultunk tehát s egy órai kutyagolás után egy nagy folyóhoz értünk . . . hogy a Stix vize lehetett, onnan gyanitom, mert rendkivül élénk sürgés forgás volt a partján, igen sokan kivánkoztak a tulsó oldalra.

Káron apó, az öreg révész igen leereszkedő nyájassággal fogadott, — alkalmasint jó borravalót várt, — csakhamar beletuszakolván bennünket egy lélekvesztőbe, két szegény ördög ugyancsak eviczkélt velünk.

Kiszállva a tulsó parton, mondám a papnak, na tiszteletes ur! csak menjen elől — mert én nem tudom itt a járást, — erre talán még a nagyapám lelke se járt.

Kevés idő mulva egy nagy fekete kapu előtt állottunk meg. A püspök 3-szor csengetett s belőlről kiáltá egy rikácsoló hang, ki az?

„Az igriczi püspök.“

E szavakra nyikorogva nyilt meg a pokol kapuja . . . én behunytam szemeimet, hogy ne lássam az elkárhozott lelkeket . . . hátamon csak ugy folyt a hideg veriték . . . futni akartam . . . de két izmos vörös ördög nyakon csipett, czipeltek egyenesen a gyehenna tüze felé.

Hasztalan orditottam mint egy marha, hijába rugtam, hol egyik, hol a másik Lucifert oldalba, — nem bocsátottak ki körmeik közül . . . már már a tüzes kemencze szája előtt valánk, érzém a fojtó füstöt, s épen be akarának dobni, midőn iszonyu félelmemben egész erőmből egy hatalmas rugást adok az egyik Lucifernek és zsupsz . . . lent voltam a pokol fenekén? . . . az az hogy csak az ágy alatt, mert izgatott álmomban nyoszojám fenekét rugtam ki.

De hiszen, csak hogy most az egyszer megszabadultam a pokoltól — küldhetnek engem delegátióba, — nem megyek én, ha mindjárt főispánságot igérnének is, — nem én, — inkább leköszönök képviselői állásomról, de delegátusnak nem megyek Bécsbe.

Felvidéki hangok.

Nagyon hüvös szelek járnak
Itt nálunk a felvidéken,
Nem volna ott egy Deákszür . . .
Szerkesztő ur! kérem szépen?

A mi szürünk avult divat,
Nincs már becse . . . hajh — megkopa,
Megviselte hatvanhétben . . .
A majoritás vasfoga.

Ugy tudjuk hogy a Deákszür,
Forgatható erre arra . . .
Mert az épugy a fináncot —
Mint a zsandárt betakarja.

A kell még, hogy Szentkirályi!
Legyen Pesten polgármester . .
Tanácsosokul ő mellé . . .
Penzionált Bak-beamter.

Akkor aztán te dicső Pest!
Várhatod felvirágzásod, —
Turóscsuszád német eszi,
Te pedig csak szádat tátod.

De reméljük nem lesz ez igy —
Ott van Vidacs! tettre merész, —
Azzal tarts hát Pestnek népe!
Kinél helyén a sziv s az ész.

Sokan vagyunk a vidéken
Szilárd hazafiak persze . . .
Kik azt tartjuk : Vidacs mellett
Nem kéne nekünk a szent . . . se.

48 + 61 = 67?

Eredeti levelek.

V.

Téns uram!

Mán hiszen csak megadom a kigyelmed tituláját, mert felcsapott ujság-irónak, pedig olyan jól esne, ha azt mondhatnám hogy pajtás! — hiszen kigyelmed libát legeltet, én meg marhák közt lakom, s igy csak meglehetne oszt a barátság, mert mind a ketten pásztorféle emberek volnánk; de hát mán most hogy kigyelmednek máskép van a sorja, osztán még e mellé okos ember, és meg irástudó is lett belőle, igy hát nem pászolunk együvé. — Hogy pedig kigyelmed jártasköttes ember onnan is láttzik, mert az ujságába sok furcsa meg egésséges históriákat elmond, és hát e mellé még igazat is, hanem hát én is kérdenék kigyelmedtől valamit, a mit már én más ujság-irótól is megkérdeztem, de nem mert rá felelni, és hogy miért azt már ő tudja, na de én is tudom ám jól.

Elég az hozzá, hogy mondja meg nekem téns uram! hogy hát mi annak az oka, hogy most akármiféle más nőbelebb fajtáju ujságot lát az ember, a melyeket többnyire a nagy urak olvasnak, hát mindegyikbe hirdeti, az a sok feki bádogos a lajbstuhlt. — Az uj alkotmány csapta el annyi embernek a hasát, vagy szorulásba, vagy erölködésbe szenvednek most sokan, vagy olyan nyavalyába, a mi miatt a szabad levegőre nem tanácsos kikuporodni? — ne sajnálja meg mondani ezt kegyelmed nekem, mert ebbe is politikát látok én.

Azután meg ne sajnálja kigyelmed azt is megmondani, hogy mir van az, hogy a mostani minisztereket eleitől fogva amugy frissibe még nem nevezték függetleneknek? hanem csak azután, a mikor már az országgyülése jól ki marakodta magát a 67-es bizottmány kontraktusa felett. Mert hát én ugy okoskodom, hogg most már függetlenné lett uggi? igen de az országtól, osztán meg felelős,.. de a németnek, jól mondom-e téns uram! mit szóll hozzá?

Hát osztán még ni téns uram! mit akarok mondani, az a delegátzió... megálljék csak kigyelmed, ugy képzelem én ezt, mint mikor a lúfireg dúgó bogárrá válik, mer hát hadd magyarázom meg elébb — a delegátzióból majd meglássa kigyelmed, hogy idővel olyan takaros rajxrát lesz mint a pinty, — hát nem igazat mondok téns uram? — na — ugyi hogy ugy van? — Mert hát lássa csak kigyelmed téns uram! most is azért van ennek ilyen diák neve, hogy a magyar ember el ne szaladjon töle, a szilaj bornyut is korpával kináljuk elébb s ha bele nyal, könnyü a kötelet a nyakára hurkolni osztán.

Hát csak igy is okoskodunk a mezőn téns uram! ugy szokott a mindig lenni lássa kigyelmed a mai világba, hogy mindig olyanon okoskodik az ember legerő sebben a mihez nem ért, és hát épp azért kérdem ezt a hármat a téns uramtól, hogy majd válaszoljék reá, — tudom majd milyen épületesen megmagyarázza kegyelmed a dolog állását. — Van még osztán sok féle ilyen kérdeni valóm, hanem majd azokat a jövö alkalommal fogom megkérdeni, mert hát igazán megvallom, hogy már magam is nagyon kivánkozom irástudó emberré lenni; — különösen pedig nagyon szeretném olvasni a kigyelmed ujságát legalább minden héten egyszer, — mert hiszen a tehén faránál is csak tudomány marad a tudomány.

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

Tréfás adomák.

Kerülgeti a palóczlegény a telegráf oszlopot nézegetve, mint illesztik reá azt a vékony sodronyt, mely villámsebességgel repiti a legujabb hireket egyik világrészből a másikba, — midőn már jól kibámulta magát, megszólitja egyik közel falubeli ismerősét :

„Halla-e keed Pesta bá! azt mondják, hogy ha a mi falunkba megütik ezt a dorót madzagot keeteknél is meghallják, de én hiszem is nem is, mig keed nem mondja."

„Már pedig a szent igaz ecsém, láttam én magától a telegráfustól, ki nekem megmutatta, minden csinját — binját; mert hát ugy képzeld ezt a telegráfot magadnak ecsém, mintha egy macska végig nyulna a határon, a feje a ti falutokban volna, a farka pedig a mi falunkban, ha én már most megszoritom a macskának farka hegyét, s az elnyavogja magát, abban a pillanatban meghallod te is hogy — nyáu . . .

Igen rest kocsisa volt az egyszeri korcsmárosnak, egész nap nem tett egyebet, mint lovaiban gyönyörködött, és heverészve fütyörészett az istállóban.

A gazda valahányszor betekinte az istállóba, mindig henyélve találván kocsisát, — egy alkalommal ily szavakkal förmedt reá :

„Te Miska! mától fogva nem vagy kocsisom, mehetsz isten hirével a merre tetszik, itt az eddigi béred."

Miska meghökkent, hogy gazdája ily váratlanul kiadta neki az utlevelet, mentegetődzve monda tehát : „Gazd' uram! hiszen nem tettem én semmit, a miért ily hebehurgyában elüzzön a házától."

„Ép azért kergetlek el semmirevaló naplopója, mert semmit sem teszel, hiszen ha valamit lenditenél, itélet napig is nálam maradhatnál." felele a gazda.

„Hová megy ez az ut hugom!" kérdé a magyar nyelvvel némikép megbarátkozott fináncz-féle mesterember a falusi leánykától.

„Biz a fináncz uram! sehova se megy, mert én mindennap itt látom ezen a helyen."

Az egyszeri huszárkáplár vivni tanitotta az ujonczot, s midőn ez kérdezné káplárjától, hogyan kell majd neki a vágást kiparirozni, ily választ nyere attól: „nem szükség azt neked fiam! tudni, te csak üss mindig, — parirozzon az ellenséged."

1849-ben.

Vindisgrácz. Hol vannak azok a rebellisek?

Mór, a forradalmár. Itt vagyunk kérem alássan a töklevelek között, azok elől a rongyos honvédek elől bujtunk ide.

Tigriskörmök.

Csak nem jó az a közös háztartás . . . ime a miniszterium alig nevezett ki nehány magyart osztálytanácsossá és titkárrá, már a bécsi kormány abba is bele ütötte az orrát, hogy ki minő fizetést kapjon?

Bizony bizony, mondom nektek kedves atyámfiai! két dudás nem fér meg egy csárdában, az egyiknek pusztulni kell elébb utóbb.

A bécsi miniszterium azt mondja, hogy a budai várba vivő koronázási ut nem engedhető meg stratégiai szempontból; Ludas Matyi tehát inditványozza, hogy a koronázás a bécsi miniszterium kegyes engedelmével — a rákoson tartassék meg, ha ugyan megtartattatandó lészen.

Egy számüzött hazánkfia az ujonnan kinevezett főispánok felett tartván szemlét, különösnek találja, hogy nem talál közöttük egyetlenegy nem n e m-est sem. Nincs biz azok között kedves honfi! mert azok mindanyian i g e n-esek, az az Deákpártiak.

Elvégre a pesti policzia is beadta a kulcsot, — savanyu képpel tudatja a hatóságokkal, hogy megszünt... élni. Kedves tudomásul veszi az örvendetes eseményt Ludas Matyi, s kivánja élczlaptársai nevében, hogy a halott . . ne is támadjon fel soha.

A debreczeni provisorius hivatalnokok felirtak a miniszteriumhoz, hogy állomásaikon tovább nem maradhatnak. A miniszterium aztán szépen megkérte őket, hogy csak aludják át már azt a párnapot, mig a tisztválasztás bekövetkezik, hiszen akkor ugy is kiteszik a szüröket.

1867-ben.

Ehhez a képhez nem szükséges a magyarázat.

Vorafka ur, ez örökös mosolygó policzájdirektor tehát itt marad Budapesten? Ez ellen semmi kifogásunk sincs, elfér itten minden jött ment, hanem ha netalán valami miniszteriális konczra pislogna, megsugjuk az illetőknek, hogy „kicsi a bors de erős;" ez a kis emberke midőn még Senyei tárnokmesterkedett, azt mondá egy izben Ludas Matyi előtt, midőn lefoglalt naptárát akarván kiszabaditani, a tárnokmesterre hivatkozott: „ver ist der tabernikus? ich bin jetzt tabernikus" ... pedig őkeme csak policzájdirektor volt, és Magyarország tárnokmesterénél mèg is hatalmasabbnak tartotta magát.

Meghallván Benedek, hogy a francziák 10 gyalogezredet kézi ágyukkal is felszerelnek, azt tanácsolja a hadügyminiszternek, hogy a német ezredeket is efféle kézi ágyukkal kellene ellátni. Csak aztán azzal a kézi ágyukkal Königräcz alá ne vigyék őket, mert akkor ugyan lesz mit felszedni . . . utánnok.

Mikor valamennyi megye és királyi város morális és politikai becsületet kiván azoktól, kiket hivatalra akar érdemesiteni, akkor az ország ugynevezett szivének s ifju fővárosának Pestnek fejére, a diensztkreutzozott burgerschaft fel akarja a czopfot tenni, csupa bachistákat, smerlingistákat és provisoristákat, **h a v a s o l t** vagy is szemelt ki tisztviselőkül, például:

Ságodi, Thaisz! Stadler!!!
Steinbach, Pajor, Gamperl!!!
Sponner! Heller!!!! Grátzer,
Mirth, Rajkovits, Preiszler,
Biszenti!!!! Popovics,
Szloboda, ... Bogovics,
Kamermayer, Altenburger,
Tanhoffer és Eberling . . . .
Alkotmányos tisztviselő
Akar lenni, mind, mind, mind.

A mi humorisztikus kollegánk a „Pesti Hirnök“ közelebbi számában hazánkfiainak nevezi az absolut rendszer leggyönyörüségesebb két mákvirágát... Biczczenti és Polcz policzájokat; (János, János a sátán kisért téged) s azzal a rémhirrel ijeszgeti az alkotmányt, hogy a sajtó-hivatal ideiglenes kezelésével e két protmanista bizatott meg.

Nem hihetjük, hogy a magyar kormánynak valóban szándéka volna svarczgelb spiczliket táplálni kebelén, mert akkor bizony elmondhatnánk bátran: „adtál uram! alkotmányt, de nincs köszönet benne.“

Egy tót képviselő beszéde

választóihoz

midőn a Husvét ünnepekre haza ment.

Kedves valasztók! Zatyamfiai!

Bizom csák megfordulta a vilagfolyasanak kereki, adig vartuk a sült galambocska, mig a szatokba nem mászta, most mar csák meg kell enyi.

Most mar bikesig van Lajtan innen Lajtan tul, Tiszan innen Tiszantul, Dunan innen Dunan tul. Hejh.. nekunknek is bikilunk, de nem felejtunk.

Én is megbikilem az enyim felesiggel a Vituskaval, ki megakarja zurat mindennap vernyi, ha tudna; kibikilem magamat a losonczi vasut tarsaság direktoratussaval, a mir egy millió forintocskat olyan kinyes helyekre elforgácsolta, hogy azt papaszemin se nem lehet felfedeznyi — hogy hova? de kibikilem magam, mert mar mehetunk, jöhetünk rajta Gödöllő dominium megbamulnyi.

Megbikilem magaval majoritasnak közösügyi javaslati hatarozatalaval, mert ugyan mit is kivanja mi tülünk az elaboratum ... semmit zegyebet választóim! minthogy tizenhat valasztott és szemenszedett spektabili dominuszok delegatusnak altal menjenek a Lajtan Bicsbe.

Dusa moja, nyemozsem ennek ellenallnyi, — annó 48-ban atmentunk hárómszor is a Lajtan magunk jószantabul, s mikor mar szent Estván tornyacskajat orrunkal durkaltunk ... puff ... paff ... ugy a szemünk közé köpködtek Hurban és Jelacsics a banus Croaciae, mintha bizom soha se nem is lettünk volna jó baratok.

Én tehat csak azt mondok kedves polgartarsak! hogy nem is valami athaghatatlan nekunknek az a lajta, azon vesznek magukat egyszer csak iszre Bicsben, hogy nem szükséges mézes madzagokkal csalogatnyi, — még is atugrottunk rajta mint kabai csizmadia a garadján.

Tisztelt valasztók! én mindig csak azt mondok, hogy nekünknek Smerling több jót tette, mint roszszat csinalta ... no no pocskáj ... kirek tisztelt választóimat engem elibb le nem szavaznyi, — vagy ki nem löknyi, mint meghallgatja az ü érdemeit.

Pro primo, köszönetet szavazom neki Sopron varosa neviben is, mely ütet tiszteletbeli burgernek megvalasztotta, — hogy minket addig centralizalta, hogy most mindnyaja öszvetartunk, mint zimankos időben a nyirott birka, s mindnyajan egy zaszló alá bujva kiáltjuk, — iljen a haza!

Pro sekundo: köszönetet szavazom neki, a mir provisorium ránk oktroyalta, mitül nem mi, hanem a Belcredit, meg a Benedek szaladta meg, s minthogy provisorium is elfutotta, tehát éljen a miniszterium, de nem a bicsi, hanem a pesti.

Tertio: bizodalmamat is szavazom ü nékie, a miért orszagunkat annyira elarosztotta bikessig szerető beamterekkel, hogy most a miniszterium nem kinytelen olyan magyarokokat aplikalni, miniszterialis hivatalokra, kiknek tüzes verük a közösügyi munkalatot fenekestől felforgathatna s igy a magyar miniszterium megbuktatna.

Tisztelt polgarok! mirsikelt temperamentumu firfiukra van mostan a hazanak szüksége. Az vagyom én.. azir nem vagyom pecsovics, — zatrazeni paraszt, ki azt de mondja nekemnek.

Azirt, hogy nekem miniszterium adta nigy ezer forintos hivatalt, megbirom mig tartani a kipviselői nehéz terhes allomasom is; midőn tehat kipviselői terhes allasomról mostan leköszönnik, kirem kedves zatyamfiai, tisztelt valasztóimat, engemet nagy hazankfianak almomban is mindenben hü követőjit ismét megvalasztanyi, tehát iljen a szabadsag!

Jaszom és maradom tisztelt valasztoimnak

humillimus szervusz

Szvoboda Petykó

képviselő.

Hogy lett nemessé az öreg Ulman?

Az öreg Ulman összekoczódván egy nemes emberrel, dühében azt öszvehunczutolta.

A nemes persze panaszra ment pestmegye akkori alispánjához Zliszkyhoz, hogy elégtételt adasson magának s arra kérte az alispánt, hogy vágasson az öregen 25 öt, hogy ne legyen többé kedve egy zsidónak, egy magyar nemes embert öszve hunczutolni.

Az alispán megigérte, hogy felhivatja a vádlottat és illő elégtételt fog szolgáltatni a megsértett nemesi becsületért.

Meghallván ezt az előszobában ácsorgó hajdan, — ki az öreg Ulmant jól ismeré — egy kis borravalót akart keresni, — elment tehát a panaszlotthoz és elmondá neki, hogy menjen el Pestről mig nem késő, mert az alispán 25-ig fogja vágatni a miért ez s ez nemest becsületében megsértette.

Az öreg sem vette tréfára a dolgot, abban az órában befogatott, s midőn már hivatalosan a megyeházához rendeltetett, ... ugyancsak hajtatott lóhalálában Bécs felé, — és nem is jött addig vissza, mig nemességet nem vett s azt Pest megyében, — kinem hirdettette.

Mikor aztán a kihirdetés megtörtént, egész parádéban, beállitott az öreg az alispánhoz e szavakkal: „tekintetes alispán ur engem hivatni méltóztatott, mig oda fenn jártam Bécsben, mit tetszik parancsolni“?

„Semmit édes Ulman ur! — szólla mosolyogva az alispán — örülök, hogy nemes emberré tettem Pestnek egyik legelőkelőbb izraelitáját, gratulálok az ármálishoz“.

Adomák.

Egy humorisztikus irót meglátogatván egyik kebelbeli jó barátja, midőn azt ágyban fekve találá, részvéttel kérdezé :

„Mi bajod pajtás?“

„Beteg vagyok czimborám! beteg.“

Hát aztán van-e orvosod?

„Nincs nekem.“

„Az isten szerelméért, hát mért nem hivatsz egyet.“

„Szja barátom! az orvos igen sokba kerül, — s aztán köztünk legyen mondva, természetes halállal akarok kimulni.“

Bécs egyik vendéglőjében olyan asztalhoz szorult egy magyar teknikus, hol a sógorok a magyar nemzetet szólták, szapulták, hogy minő vad, minő durva?

„Nem de uram! igazunk van“; fordul az egyik német a teknikushoz.

„Igen is uraim! dehát mondják meg önök honnan is vennénk a míveltséget és finomságot midőn egyik felől a törökkel, másik felől pedig önökkel a németekkel vagyunk határosak“ vága vissza találólag a magyar ifju.

A közös konyha.

Dunapartján egy ház álla,
Hét család volt abban szállva;
Tagjai a hét családnak . . .
Hét szobában lakozának.

A volt a hét család baja —
Hogy konyhájuk közös vala,
Közös tüz lobogott, égett . . .
Midőn főzték az ebédet.

Nem volt az egyiknek sója?
Hát a másikéból sóza;
Ha amannak zsirja fogyott —
Ráfogta hogy eme lopott.

Mindig résen kellett állni, —
Ki, nem akart pórul járni;
Főképen a pecsenyébe . . .
Csuszott egyik másik kése.

Persze aztán a konyhába . . .
Gyakran támadt pör és lárma;
De a kárnak — az a fura —
Soha sem akadt ám ura.

Ekkor a család fejei —
Elejét akarván venni . . .
A gyakori baj okának,
Bölcsen igy okoskodának :

Ha egy szakács markában áll
A közös nagy főzőkanál, —
S azzal mások nem habarnak :
Vége lesz a perpatvarnak.

A lőn tehát határozat,
— Ezer veszély és kárhozat —
Hogy az éléskamra kulcsát . . .
Egy német szakácsnak nyujtsák.

Most lett még csak panasz és baj —
Bár fogyott a zsir, tej és vaj, —
Sovány volt mindég az étel, —
Gyakran alig nyelheték el.

És a kukta folyvást kére
Pénzt tojásra, husra, téjre . . .
De biz a nagy kosztpénz mellett —
Gyakorta böjtölni kellett.

Roszszul ment a család dolga —
A szakácsra sokat morga, —
Végre is egy ekép szóllott . . .
Ki megunta a spenótot :

De már adta . . . szedte . . . vette
Rántás habaró németje!
Én adok pénzt a konyhára —
S én éhezem? az nem járja.

Nekem többé nem habartok,
Majd csak különkonyhát tartok.
Pénzemért csak nem koplalok . . .
De heréket sem hizlalok!

Kakuk.

Felhivás.

Tekintetes Kármár ur mint volt cs. kir. szolgabirói tollnok 1855-ben Monoron ezeket mondván :

Én csak hármat szégyenlek :
1-ör hogy kálvinistának születtem,
2-or hogy kálvinista papnak a fija vagyok és
3-or hogy m a g y a r e m b e r n e k s z ü l e t t e m; — mostan pestvárosi tanácsnok szeretne lenni.

Föl tehát választók! e gyönyörü elvvel biró urat tegyétek tanácsossá.

Kándidálja

Kakambuki

volt cs. kir. hivatalszolga.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Hogy állnak már khendtek khedves Mihály gazda! van-e reménységük, hogy pulgármesternek megválaszthatjákVi dacsot?

Mihály. Hát csak szoritjuk Iczik szomszéd! hát maga melyik párton van, mondja meg igaz lelkére..

Iczik. Igaz lelkhömre..? én azon a párthon leszek hallja khend! a melyik gyűznifog. Todja Mihály bátya; a zsidónak pulitikai vallása, a hol nyerni lehet, ott semmit se vesztheni, s minthogy a világ azt tartja, hogy a kinek pénze van, — annak esze is van; ha én maguknak lettem volna, a herr von Schuszbergert pulgármesternek, a herr von Scherczbergert pedig fükapitánynak választottam vulna... Ugyi pumpás ghundulat, testvérek küzt is megér szász forintot penghüben, de minthogy mi ju barátok vagyunk khendnek adom ötven forintért.

Mihály. Sajnálom, hogy nem csinálhatjuk meg a gseftet Iczik szomszéd, de most nincs pénzem, mert különben megvettem volna.

Iczik. Vexlire is oda adom én khendnek khedves Mihály bácsi! a jüvü pünküsdi gyapjunyirásig.

Mihály. Ha utolsó pesti vásárig elvár a szomszéd, ugy adok érette öt garast.

Iczik. Nem adhatom khedves Mihály gazda! Ábrahámra mundom magamnak is thübbet kóstál.

Mihály. No akkor hát nem kivánom, hogy a szomszéd veszittsen rajta.

Iczik. Derék ember Mihály gazda... volt már maga Párisban?

Mihály. Nem voltam biz én szomszéd! hanem hát maga járt-e már ottan?

Iczik. Micsoda khérdés az khendtül, Miskha bátya! Hogy ne jártam vulna? melyik valamire valu zsidó ne járt vulna Párisban? Ugy éljek száz eszthendüt és annyi ezer forintum legyen hallja khend, a hány zsidó azt mondja, hogy ü Párist látta, ha mindjárt nem vult is uttan. Magam is már hárumszor láttam Párist hallja khend; még pedig a.... panorámában.

Mihály. Hát Debreczenben mikor volt a szomszéd?

Iczik. Most voltam a gyürgynapi szabadságos vásáron, hoztam onnan egy pumpás nutát. — Azt elüre mondhatom, hogy felsiges nuta, ha meghallja Mihály gazda! rügtün kileli a hideg érette,—ha el nem árolja khedves Miskha bátya Lodas Matyinak, hogy thüllem hallotta, akkur elmondom magának?

Mihály. Dehogy árulom, dehogy árulom... hát hogy is van az a pompás nóta? hadd hallom.

Iczik. „Kiáradt a Tisza és Balaton...
Eljün Kossuth Lajos a vasuton,
Szász ezer ágyu lesz a vér mezején...
Igy hát ruzsám khatona leszek én

Mihály. E már aztán nóta Iczik szomszéd! no ezt megveszem, hogy adja?

Iczik. Ez a nuta khedves Mihály bácsi nem eladó, — nincs kendnek olyan szép ütvenes bankója, a miért Iczik ezt a nutát oda adná.... Mert erre a pumpás nutára hallja khend az én Kobi fiamat is megtanitom.

Ludas Matyi gyorspostája.

Tistelt polgártársak!
Elmult a csigánybőjt,
Komendálok nektek
Egy jó tisztviselőt.
Valamely falunak...
Ha talán kovács kell?
Van foghuzsó borbily?
Vagy lúkomisáros?
Még ha vicsispán is
Leszek én istálom,
Csak megválastanak...
Ha a hivatalra —
Magam kándidálom.

Karakán Marczi gulyásbojtárnak:

Karakán legény vagy édes Marczi szógám!
Ha idöd van? hozánk máskor is be szólj ám.
Komenczióképen ezt a tréfás lapot. . .
Minden héten egyszer rendesen megkapod.

Babszem Jankónak: persze hogy jár, — hogy ne járna, de hát hova küldjük... a holdvilágba?

A peleskei nótáriusnak Jancsi pajtás! látom már, hogy — Öcsödön a vad igen fogy, se nyul, se tuzok se kappan, Ludas Matyi álla koppan.

Hársli Smilinek: Smili! smili! talán még mindig Jeremiás siralmait énekeli?... hogy nem kapunk egy kis.. maczest.

Rajzoló **Stuhlmüller.** | Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** | Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.